

застосуванням процедур банкрутства.

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. № 2343-ХІІ // Відомості Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>
2. Козирєва В. П. Поняття та ознаки банкрутства авіаційних підприємств / В. П. Козирєва, А. П. Гаврилішин // Юридичний вісник. – 2009. – № 4 (13). – 54 с.
3. Щербина В. С. Господарське право: навч. посіб. / В. С. Щербина. – Вид. 3-тє, доп. і перероб. – К.: Юрінком Інтер, 2007. – 653 с.

УДК 346.9 (043.2)

Козирєва В.П., к.ю.н., доцент,
Лукашенко Т.О., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВРЕГУЛЮВАННЯ СПОРУ ЗА УЧАСТЮ СУДДІ У ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Наприкінці 2017 року набули чинності зміни, що запровадили процедуру врегулювання спорів за участю судді в процесуальному законодавстві України.

В Господарському процесуальному кодексі України (далі – ГПК України) процедура врегулювання спорів за участі судді передбачена в статтях 186-190 [1]. Слід сказати, що відповідний інститут включає в себе елементи позасудової медіації, але безпосередньо інститутом медіації не є.

Загадаємо, що медіацією є вид альтернативного врегулювання спорів, метод вирішення спорів із залученням посередника (медіатора), який допомагає сторонам конфлікту налагодити процес комунікації і проаналізувати конфліктну ситуацію таким чином, щоб вони самі змогли обрати той варіант рішення, який би задовольняв інтереси і потреби усіх учасників конфлікту [2].

Врегулювання спору за участю судді – це врегульований законом альтернативний порядок розв'язання конфлікту між сторонами, до початку розгляду справи по суді у господарському чи іншому виді провадження, за участі судді з метою задоволення інтересів та мирного врегулювання спору між сторонами.

Враховуючи зміст вище зазначених понять, можемо надати характерні риси медіації та врегулювання спору за участі судді.

Характерними рисами медіації	Характерні риси проведення врегулювання спору за участю судді
<ul style="list-style-type: none"> – проводиться незалежним, нейтральним медіатором, якого обирають сторони та який пройшов спеціальне навчання; – можливість добровільного припинення процесу на будь-якому етапі; – можливості медіатора не обмежені предметом позову, а це означає, що останній може в разі необхідності вийти за його межі з метою залагодження конфлікту між сторонами. – процедури медіації не обмежується часом, а регулюється за погодженням сторін; – конфіденційність; – та інші риси. 	<ul style="list-style-type: none"> – врегулювання спору за участю судді проводиться за згодою сторін до початку розгляду справи по суті; – про проведення процедури врегулювання спору за участю судді суд постановляє ухвалу, якою одночасно зупиняє провадження у справі; – проведення врегулювання спору за участю судді здійснюється у формі спільних та (або) закритих нарад; – суддя роз'яснює сторонам мету, порядок проведення врегулювання спору за участю судді, права та обов'язки сторін; – інформація, отримана будь-якою із сторін, а також суддею під час проведення врегулювання спору, є конфіденційною; – про припинення врегулювання спору за участю судді постановляється ухвала, яка оскарженню не підлягає.

З наведеної таблиці, чітко прослідковується різниця між зазначеними інститутами, хоча є і схожі риси, що притаманні кожному з них. Проте, варто зауважити, що на відмінно від процедури медіації, суддя не обирається сторонами, а є призначеним з урахуванням норм законодавства. У господарському провадженні сторони можуть заявити врегулювання спору за участю судді до початку розгляду справи по суті, натомість в процесі медіації така можливість має бути передбачена на будь-якій стадії розгляду. Провадження врегулювання спору за участю судді проводиться на закритих та спільних нарадах між сторонами, зауважуємо, що викликає сумнів врегулювання спору на закритих нарадах, коли кожна зі сторін спілкується з суддею окремо. Це може викликати не довіру у однієї із сторін до судді, а в свою чергу і до

безрезультатності цілі проведення відповідних заходів.

Наступним, на що звертаємо вашу увагу, так це на те, що процедура проведення медіації не обмежується у часі, натомість, провадження врегулювання спору за участі судді не може перевищувати тридцяти днів.

Варто зауважити, що суддя постановляє ухвалу про припинення врегулювання спору за участю судді. Виникає питання, як може суддя постановляти ухвалу якщо провадження по справі зупинене, що означає врегулювання спору між сторонами відбувалось за межами господарського провадження. Думається, що завершення врегулювання спору мало відбуватись в інший спосіб, наприклад, складання протоколу про неможливість продовження врегулювання спору або про його завершення.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 6.11.1991р. № 1798-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 6. – Ст. 56.
2. Медіація. Вікіпедія – вільна енциклопедія. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/Медіація>.

УДК 346.1:347 (043.2)

Козирєва В.П., к.ю.н., доцент,
Пономаренко А.О., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВІДНОВЛЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ СТРОКІВ

Процесуальний строк відповідно до глави 6 ГПК України становить перш за все проміжок часу, визначений законом чи господарським судом для вчинення процесуальних дій сторонами, третіми особами, прокурором іншими особами, які беруть участь у процесі у випадках передбачених ГПК України. Така ознака, хоча і є родовою з точки зору темпоральної характеристики процесуальних строків у господарському судочинстві, але не є визначальною. Для процесуальних строків характерним, крім того, є механізм їх обчислення, перебігу та закінчення, відновлення та продовження а також те, що процесуальні строки, як нетипові нормативні приписи регламентують процесуальну діяльність учасників господарського процесу (крім суду). Тому інститут процесуальних строків за своїм змістом має охоплювати правила визначення процесуальних строків як певних періодів у часі, обчислення, перебігу, закінчення, відновлення та продовження, що є важливим для кваліфікації тих чи інших строків у господарському суді як процесуальних.

Відповідно до загального правила за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску